

снопитѣ. Недѣлчо хвана кучето за преднитѣ крака, изправи го и заедно съ него заигра хоро. Кучето се измъкна отъ ржцетѣ му и избѣга къмъ вратника. Недѣлчовъздѣхнапредѣ Пѣйча:

— Азъ нѣма да свиря на свирка. Ще кажа на тате да ми купи една пушка.

— Свирката е по-хубава! Съ пушката може и да се убиешъ!

— Нѣма да се убия! Ще бия зайци, лисици и вълци!

— Азъ пѣкъ ще си свиря!

— Ти имашъ чудна свирка,

затова ти се свири, а пѣкъ азъ...

Недѣлчо не се доизказа, седна въ краката на Пѣйча и въздѣхна още по-дълбоко:

— И пушка не искамъ — излѣгахъ те! Мжно ми е, че не мога да свиря като тебе. Твоята свирка е чудна, тя на-кара шурцитѣ да млѣкнатъ и снопитѣ да играятъ като живи хора!..

Пѣйчо опрѣ грѣбъ на Недѣлчовото рамо и наду свирката. Чудна пѣсенъ се разлѣ изъ въздуха и загали жѣлтитѣ и червени плодове на сливитѣ.

Константинъ Петкановъ

ЗЛАТЕНЪ ДЕНЪ

Днесъ снѣгътъ се разтопява.

Слънчо всичко позлатява.

Злато капе отъ клонетѣ,
злато въ баричкитѣ свѣти,

златни вадички шумятъ
въ грѣйналия въ злато пжтъ.

Стрѣхичката пѣй звѣнливо.

Изъ напжпилата слива

и по мокрия стоборъ
крѣска лудо врабчовъ хоръ.

Смаяно отъ толкозъ блѣсъкъ,
злато, шумъ и птички крѣсъкъ,

отъ лехичката наднича
бѣлоликото кокиче.

А децата безъ умора,

тичатъ, гонятъ се изъ двора
и въвъ тѣхнитѣ очи
грѣятъ слънчеви лжчи.

Ст. Цанкова Стоянова